Geniul propriei minți

On Mai 25, 2016

Conservă-ți puterile de cunoscător la temperatura de referință a indicelui tău de "awareness", inițializând o împăcare unică a tuturor contrastelor ce se resorb într-o singură unitate.

Cu cât ajungeam să cunosc mai mult lucrurile care mă reprezentau și mă inspirau, cu o urmă de satisfacție, cu atât aflam că știam mai puțin despre mine însumi, realizând că de atâtea și de-atâtea ori credibilul și relativul se conectează la o rețea izolată de lume. Mai ales în această stare de imparțială reflectare asupra celor ce se dovedesc a fi inexacte, o capodoperă a privirii într-o oglindă fără sfârșit, se instala o simbolizare a neajunsului de a trăi prin hățișul semnelor de întrebare.

În spatele analogiei cu această relație între două planuri diferite de referință nu exista absolut nimic, nicio putere instantanee a vreunei laturi existențiale care să conducă lesne la o stare de armonie, ci la un soi de evoluție în surdină care învingea micile sau marile predispoziții pentru a fi boem. Fiecare pas nou era doar o împăcare unică a tuturor contrastelor ce se resorbeau într-o singură unitate.

Îndoielile și aproximațiile pe care le presupunea tentativa de a mă statornici în particularitățile unei perspective optimizate prin prevenirea defectelor majore ale ființei mele, plusurile și minusurile ei, definită conform relației dintre pozitiv și negativ, erau relative. Mai ales dacă ar trebui să generalizez noțiunea de putere complexă.

Conservarea puterilor mele de cunoscător la temperatura de referință a indicelui meu de "awareness", prin atâtea mijloace de adaptare la o viață plină de sens, sub loviturile sincerității care deseori preferau să rănească decât să tacă, era primul pas spre dobândirea unei minți calme și concentrate.

Leadership: Ești pregătit să te implici în evenimentul revelării unui nou sens al existențialității, cel al descoperirii lumii unui solitar transpus într-o lume străină pus să înfrunte consecințele unei imagini de sine revelatoare prin tonul confesiv și emoțional?

Cu timpul, aveam să realizez că mintea care îmi furniza automat compensații simbolice pentru fiecare provocări ascunse, iluzii ale unor nebunii neînțelese, devoratoare, îndeplinea rolul unui joc cu conținut imaginar, un joc de-a șoarecele și pisica în care nu știam cine urmărește pe cine. Prin excelență, geniul meu s-a manifestat în faptul că am savurat viața din perspectiva nevoii de a mă implica într-un joc plin de capcane, fără să devin prizonierul regulilor nescrise ale unei întregi enigma, în apropierea unei realități mai puțin trecătoare.

Sunt de acord cu părerea celui ce spunea: cu cât ești mai mult decât nimic, cu atât simți mai mult singurătatea materiei care te constituie. Într-adevăr, am plătit pentru optimizarea unei transformări ce indica o putere reactivă la bornele semnificației pe care o aveau lucrurile pentru mine, egală cu modulul puterii de a conștientiza amenințarea lor asupra vieții. Dar fără să văd personal beneficiile unei expresii de sine mai înaltă, mai liberă și mai completă.

De asemenea, înțeleg foarte bine la ce se referea Miranda Grey din opera lui Fowles, atunci când încerca să-l descrie pe Clegg. *„ Orice i se cere să plătească fără să vadă el personal pe ce dă banii, i se pare suspect. Nu are încredere în nicio altă lume în afara celei în care trăiește și pe care o vede. El este adevăratul prizonier. În lumea lui prezentă, îngustă și respingătoare. "*

Când încerci să reconstitui acea parte din tine care încearcă cu disperare să privească lucrurile dintr-o altă perspectivă, alteori vrând să uiți de ele, știind că undeva la mijloc șade adevărul, această materie subtilă pe care o poți modela prin voința de a fi legat de o stare care nu poate fi ținută sub control, abia atunci începi să te simți separat de lume.

Leadership: Poți să definești centrul unic al unei noi ființe, prin care catalizatorul „putere" să devină explicabil în esențialitatea ta?

Traiectoria ta în ecuația evoluției se poate reprezenta în contact cu zonele inefabile ale ființei tale, care fac trecerea de la un drum puțin umblat la unul foarte tranzitat. Cu cât simți mai mult singurătatea materiei care te constituie, cu cât trăiești mai intens un sentiment dominator, precum cel de existență în raport cu identitatea și alteritatea, cu atât se dezvăluie imensa proiectare a imaginilor unei lumi în care se aspiră spre țărmurile seninătății.

Reprezentativitatea ta la nivel de unitate de măsură a tăriei de a face față însingurării, care poate fi asociată abandonului, poate fi o dovadă a evoluției tale în lungul unei axe majore. Această axă valorică cuprinde nevoia de a te recunoaște legat de esențialitatea unei identități emancipate și unei solidarități puternice, ceea ce nu poți găsi în lumea exterioară.

Esențialitatea este un drum către alte realități, provenind din îmbinarea elementelor de valoare extrase din lupta cu tine însuți, din conversațiile și sfătuirea cu tine însuți, pentru ridicarea unei noi entități de tip Formă-Gând care permite adaptarea perfectă la orice orientare pe zona terminală a maturizării.

Centrul unic al unei noi ființe se proiectează pe structura sincerității cu care îți înfrunți emoțiile diverse, ce însoțesc transformarea ta într-un om diferit, dispus să nu se lase înfrânt de nimeni și nimic, simțindu-se în fața conștiinței liber să se separe de restul lumii. Prin aceasta înțelegem că nu este de ajuns să afli cât mai multe despre tine însuți, conform relației dintre pozitiv și negativ, din nevoia de a te recupera, de a te reîntregi, pentru a te simți oarecum "grandios", ci mai important este să nu te consumi în încercarea de a te împăca cu tine, cu trecutul tău, cu greșelile tale. Riști să ajungi să nu mai ai încredere în nicio altă lume în afara celei în care trăiești și pe care o vezi.

Cel ce experimentează „ *that loneliness that no-one knows* " abordează ungherele ascunse ale leadershipului, legate indisolubil de condiția social-umană, dintr-o dublă ipostază.

Prima ipostază vizează imposibilitatea adaptării la o lume în care prizonieratul devine singura lui calitate ce se recomandă cunoașterii de sine autentice, în afara ei nemaiexistând nimic. Cealaltă ipostază, vizează stabilirea unei direcții a compatibilității ideale între ființa comună și geniul propriei sale minți, aptă să cuprindă o doză extrem de mare de plenitudine obținută din dorința de a privi lucrurile din perspectiva unei complexe definiri a esențialității.

Genialitatea este calitatea omului care știe să se integreze într-o lume pe care n-o înțelege, fără să facă din el însuși singurul supraviețuitor într-o insulă pustie.

Geniul propriei minți este cel de experimentează o împăcare unică a tuturor contrastelor ce se resorb într-o singură unitate. Este un simbol al rolului jucat de omul care se relevă dintr-o dublă ipostază: de rezultat al adaptării la prizonieratul propriei sale lumi. Şi de facilitator al unei atitudini noi în fața vieții ce reiese din poziția adoptată în fața puterii de a se manifesta prin ceea ce înseamnă să fii... vulnerabil.

Source: https://neculaifantanaru.com/geniul-propriei-minti.html